

Sygn. akt VIII U 578/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lipca 2021 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodnicząca	sędzia Teresa Kalinka
Protokolant	Renata Figiel

po rozpoznaniu w dniu 20 lipca 2021 r. w Gliwicach

sprawy J. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o emeryturę pomostową

na skutek odwołania J. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 26 lutego 2021 r. **nr** (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu J. W. prawo do emerytury pomostowej poczynając od 22 grudnia 2020r.

(-) sędzia Teresa Kalinka

Sygn. akt VIII U 578/21

UZASADNIENIE

Decyzją z 26 lutego 2021r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z., na podstawie przepisów ustawy z 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych (Dz. U.

z 2018r., poz. 1924 ze zm.), odmówił ubezpieczonemu J. W. prawa do emerytury pomostowej, gdyż nie udokumentował 15 lat pracy w szczególnych warunkach, w tym wykonywania przed 1 stycznia 1999r. pracy w szczególnych warunkach lub

w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3. W uzasadnieniu ZUS wskazał, że do okresów pracy w szczególnym charakterze zaliczył mu 9 miesięcy i 23 dni. Równocześnie nie zaliczył okresów pracy szczególnych warunkach, okresów zatrudnienia od 27 czerwca 1978r. do 31 lipca 1983r., od 1 sierpnia 1983r. do 31 grudnia 1987r. i od

1 stycznia 1988r. do 30 czerwca 1993r. z uwagi na wykazanie w wystawionym przez pracodawcę, świadectwie wykonywania pracy w warunkach szczególnych stanowisk, które nie odpowiadają stanowiskom wymienionemu w zarządzeniach resortowych.

Ubezpieczony wniósł odwołanie od powyższej decyzji, domagając się jej zmiany poprzez przyznanie prawa do świadczenia. Wskazał, że domaga się zaliczenia do pracy w szczególnych warunkach, zatrudnienia w spornych okresach, na stanowisku maszynisty lokomotywy spalinowej. Wniósł również o przesłuchanie świadków, którzy mogą potwierdzić taki charakter jego pracy.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie z przyczyn jak w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Ubezpieczony urodził się (...) W dniu 25 września 2020r. złożył wniosek o emeryturę pomostową.

Organ rentowy uznał za udowodnione okresy składkowe i nieskładkowe w łącznym wymiarze 38 lat i 4 miesiące.

Do stażu pracy w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze, organ rentowy zaliczył 9 miesięcy i 23 dni, tj. okresy od 9 marca 2019r. do 31 grudnia 2019r., tj. zatrudnienia w (...) Serwis Sp. z o.o., na stanowisku maszynisty pojazdów trakcyjnych.

Organ rentowy do stażu pracy w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze nie zaliczył okresów od 27 czerwca 1978r. do 31 lipca 1983r., od 1 sierpnia 1983r. do 31 grudnia 1987r. i od 1 stycznia 1988r. do 30 czerwca 1993r. w B. Spółce (...) S.A. w B. KWK (...) na stanowiskach: operatora maszyn i urządzeń przeładunkowych na placu składowym na powierzchni, maszynisty lokomotywy spalinowej na placu składowym na powierzchni, maszynisty lokomotywy spalinowej – ślusarza na placu składowym na powierzchni.

Organ rentowy jako powód niezaliczenia powyższych okresów, do okresów pracy w warunkach szczególnych podał fakt, iż pracodawca w wystawionym ubezpieczonemu świadectwie pracy w warunkach szczególnych nie określił charakteru wykonywanej pracy ściśle według wykazu, działu i pozycji Rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. Ponadto ZUS podkreślił, że stanowiska te są niezgodne ze stanowiskami na które powołał się pracodawca, bez równoczesnego podania przyczyny zmiany ich nazewnictwa i w oparciu o jakie dokumenty uznano, że są one tożsame z pracami wymienionymi w tym rozporządzeniu.

W dniu 27 czerwca 1978r., ubezpieczony podjął zatrudnienie w KWK (...) w B., która następnie została przejęta przez B. Spółkę (...). W ramach tego zatrudnienia został skierowany do pracy na tzw. placu drzewnym, gdzie kompletowane były dostawy materiałów niezbędnych do prowadzenia prac w podziemiu kopalni. Materiały te były załadowywane do wagonów kolejki wąskotorowej, a następnie przetaczane do szybu i dalej do podziemia kopalni.

Początkowo pracodawca powierzył odwołującemu stanowisko maszynisty ładowarki na powierzchni, faktycznie jednak nigdy nie obsługiwał on takiego urządzenia, gdyż nie pozostawało ono na wyposażeniu placu drzewnego. Był tam wprawdzie żuraw samojezdny, jednak ubezpieczony go nigdy nie obsługiwał, ze względu na brak odpowiednich uprawnień. Od początku zatrudnienia, odwołujący został skierowany do obsługi lokomotywy do której podpinano wagony i przetaczano je na terenie kopalni.

W początkowym etapie ubezpieczony nie posiadał jeszcze uprawnień maszynisty i jeździł tą lokomotywą jako pomoc maszynisty, przyuczając się do wykonywania pracy maszynisty. Po zdobyciu takich uprawnień, tj. od roku 1981, faktycznie zajmował się prawie wyłącznie obsługą lokomotywy, jako jej maszynista. Mianowicie przez pełne dniówki robocze zajmował się wyłącznie kierowaniem lokomotywą spalinową i przy jej pomocy przetaczał załadowane wagony na nadszybie i puste wagony z nadszybia, do różnych rejonów nadziemnej części kopalni, gdzie następnie na powrót były załadowywane niezbędnymi towarami, które odwołujący przewoził do nadszybia. Przewoził też wagony z nadszybia, którymi transportowany był złom i inne niepotrzebne materiały z podziemia kopalni. W międzyczasie manewrował lokomotywą w celu zestawienia składów wagonów. Plac na którym załadowywane były wagony, oddalony był od szybu o około 1,5 kilometra. Odwołujący w trakcie każdej zmiany roboczej wykonywał kilkadziesiąt kursów do

szybu i w kierunku powrotnym. Jedynie w czasie gdy brakowało niezbędnej ilości pracowników załadujących towar na wagony, to również torowi i maszyniści, w tym odwołujący, okazjonalnie w pracach takich pomagali.

W takim charakterze i wymiarze czasu pracy, ubezpieczony pracował w KWK (...) nieprzerwanie do 30 czerwca 1993r. następnie od 1 lipca 1993r., odwołujący został przejęty przez Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. w B., które przejęło wszystkich pracowników transportowych kopalni.

Faktycznie w pracy odwołującego nie doszło do żadnych zmian, bowiem w dalszym ciągu, przez pełne dniówki robocze, wykonywał on obowiązki maszynisty lokomotywy spalinowej, na terenie tej samej kopalni. Taki charakter pracy, odwołujący wykonywał do roku 2004, kolejno w PPHU (...) Sp. z o.o. w (...) Sp. z o.o. w B..

Ponownie od 1 czerwca 2016r. do 21 grudnia 2020r., w (...) Serwis Sp. z o.o. w P. stale i w pełnym wymiarze czasu, świadczył pracę w warunkach szczególnych jako maszynista lokomotywy spalinowej.

Z dniem 21 grudnia 2020r., odwołujący rozwiązał stosunek pracy z (...) Serwis Sp. z o.o. w P..

Sąd ustalił też, że kolejni pracodawcy odwołującego w spornych okresach, tj. w latach 1981 – 2004 i 2016 – 2020, przypisywali mu różne stanowiska, jak pracownik za- i wyładowczy, ślusarz, operator maszyn i urządzeń przeładunkowych na powierzchni, to jednak nie wpływało na charakter faktycznie świadczonej przez niego pracy, którą była wyłącznie obsługa lokomotywy spalinowej.

Razem z ubezpieczonym w spornych okresach pracowali świadkowie Z. S. – spawacz często pracujący na placu drzewnym, J. K. – pracownik obsługi placu – ładujący powyższe materiały do wagonów i A. P. – maszynista lokomotywy wąskotorowej w Zakładzie (...) i następnie w Węglokoks Kraj.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: akt organu rentowego, zeznań świadków Z. S., J. K. i A. P. (k.31-33), a także przesłuchania ubezpieczonego (k.34).

Zgromadzony materiał dowodowy Sąd uznał za przekonujący, kompletny, spójny i logiczny, przez co mogący stanowić podstawę rozstrzygnięcia.

Mając na uwadze powyższe ustalenia Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 4 ustawy z 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. z 2018r. poz. 1924 ze zm.) prawo do emerytury pomostowej, z uwzględnieniem art. 5 – 12, przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

- urodził się po dniu 31 grudnia 1948r.;
- ma okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat;
- osiągnął wiek wynoszący co najmniej 60 lat dla mężczyzn;
- udowodnił okres składkowy i nieskładkowy w łącznym wymiarze co najmniej 25 lat dla mężczyzn;
- przed dniem 1 stycznia 1999r. wykonywał prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust.1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS;
- po dniu 31 grudnia 2008r. wykonywał prace w szczególnych warunkach lub

w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;

- nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy.

W niniejszej sprawie spór sprowadzał się wyłącznie do ustalenia, czy ubezpieczony legitymuje się 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w tym przed dniem 1 stycznia 1999r., przy niekwestionowaniu przez organ rentowy spełnienia przez ubezpieczonego pozostałych przesłanek do świadczenia, wskazanych powyżej.

Zdaniem Sądu wynik przeprowadzonego postępowania dowodowego wskazuje jednoznacznie, iż ubezpieczony w spornym okresie w niniejszej sprawie, tj. od roku 1981 do 30 czerwca 1993r. w KWK (...), od 1 lipca 1993r. do 30 listopada 1999r.

w Przedsiębiorstwie (...) Sp. z o.o. w B., od

3 stycznia 2000r. do 3 kwietnia 2000r. w PPHU (...) Sp. z o.o. w B. i od 3 czerwca 2002r. do 31 marca 2004r., w PPUH (...) Sp. z o.o. w B., wykonywał prace zaliczane do prac o szczególnym charakterze w rozumieniu powołanej ustawy o emeryturach pomostowych określone w załączniku nr 2 do tej ustawy, pod poz. 5, a to „prace maszynistów pojazdów trakcyjnych (maszynista pojazdów trakcyjnych, maszynista instruktor, maszynista zakładowy, maszynista wieloczynnościowych i ciężkich maszyn do kolejowych robót budowlanych i kolejowej sieci trakcyjnej, kierowca lokomotywy spalinowej o mocy do 300 KM, pomocnik maszynisty pojazdów trakcyjnych) i kierowników pociągów”. Ciężkie prace załadunkowe wykonywane były sporadycznie (określone w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r., wykaz A, dział VIII, poz. 1, a to „ciężkie prace załadunkowe i wyładunkowe oraz przeładunek materiałów sypkich, pylistych, toksycznych, żrących lub parzących w transporcie”). Fakt ten i tak nie ma znaczenia, bowiem ubezpieczony spełnił również przesłanki z art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych.

Za takim przyjęciem przemawiają zeznania świadków – współpracowników ubezpieczonego – którym Sąd dał wiarę jako przekonywającym, wzajemnie się pokrywającym, w sytuacji gdy świadkowie w sposób szczegółowy, zgodny przedstawili faktyczny charakter pracy ubezpieczonego w tym okresie. Sąd oparł się także na zeznaniach ubezpieczonego, uznając je za wiarygodne, korelujące z zeznaniami świadków i treścią powołanej dokumentacji.

Takiej ocenie charakteru jego pracy u tych pracodawców nie przeczy fakt, że

w świadectwie wykonywania pracy w warunkach szczególnych i w świadectwach pracy nie potwierdzono mu okresów wykonywania pracy w szczególnych warunkach, ściśle według pozycji rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r., bowiem

z jednoznacznych zeznań świadków i samego ubezpieczonego wynika, że faktycznie pracował prawie wyłącznie jako maszynista lokomotywy spalinowej, a okazjonalnie wykonywane przez niego prace przy załadunku towarów, należało zaliczyć do ciężkich prac załadunkowych w transporcie.

Bez znaczenia pozostaje, że organ rentowy kwestionował zapisy świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach powołując się na podanie w nim innego stanowiska pracy, niż wymienione powołanych wyżej przepisach. Fakt wykonywania takiej pracy został bowiem wykazany w postępowaniu sądowym za pomocą innych dowodów.

Mając na uwadze ustalone okoliczności Sąd uznał, że ubezpieczony, od następnego dnia po rozwiązaniu stosunku pracy, spełnia wszystkie, określone powyżej, przesłanki prawa do emerytury pomostowej, gdyż niewątpliwie pracując stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jako maszynista lokomotywy spalinowej, w wyżej wymienionym okresie spornym, wykonywał pracę o szczególnym charakterze, w tym po dniu 31 grudnia 2008r. w rozumieniu art. 3 ust. 3 ustawy o emeryturach pomostowych.

W konsekwencji powyższego Sąd, na podstawie powołanych przepisów, z mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję przyznając ubezpieczonemu prawo do emerytury pomostowej począwszy od 22 grudnia 2020r., tj. od następnego dnia po rozwiązaniu stosunku pracy.

(-) Sędzia Teresa Kalinka